ह्मा तमश्वमधिरुह्य प्रत्याजगामोपाध्यायकुलम्। उपाध्यायानी च स्नाता केशानावापयन्त्युपविष्टा उत्तङ्को नागच्छतीति शापायास्य मनो दधे। अथैतस्मिन्नन्तरे स उत्तङ्कः प्रविश्योपाध्यायकुलमुपाध्यायानीमभ्यवादयत्। ते चास्यै कुण्डले प्रायच्छत्। सा चैनं प्रत्युवाच। उत्तङ्क। देशे काले ऽभ्यागतो ऽसि। स्वागतं ते वत्स। त्वं मनागसि मया न शप्तः। श्रेयस्तवोपस्थितम्। सिद्धिमाप्नुहीति। अथोत्तङ्कस्तमुपाध्यायमभ्यवादयत्। तमुपाध्यायः प्रत्युवाच। वत्सोत्तङ्क। स्वागतं ते। किं चिरं कृतमिति। तमुत्तङ्क उपाध्यायं प्रत्युवाच। भोः। तक्षकेण मे नागराजेन विघ्नः कृतो ऽस्मिन्कर्मणि। तेनास्मि नागलोकं गतः। तत्र च मया दृष्टे स्त्रियौ तन्त्रे ऽधिरोप्य पटं वयत्यौ। तस्मिंश्च तन्त्रे कृष्णाः सिताश्च तन्तवः। किं तत्। तत्र च मया चक्रं दृष्टं द्वादशारम्। षट्चैनत्कुमाराः परिवर्तयन्ति। तदपि किम्। पुरुषश्चापि मया दृष्टः। स चापि कः। अश्वश्चातिप्रमाणो दृष्टः। स चापि कः। पथि गच्छता च मयर्षभो दृष्टस्तं च पुरुषो ऽधिरूढः। तेनास्मि सोपचारमुक्तः। उत्तङ्क। अस्यर्षभस्य पुरीषं भक्षय। उपाध्यायेनापि ते भक्षितमिति। ततस्तस्य वचनान्मया तदृषभस्य पुरीषमुपयुक्तम्। स चापि कः। तदेतद्भगवतोपदिष्टमिच्छेयं श्रोतुम्। किं तदिति। स तेनैवमुक्त उपाध्याय प्रत्युवाच। ये ते स्त्रियौ धाता विधाता च। ये च ते कृष्णाः सिताश्च तन्तवस्ते रात्र्यहनी। यदपि तच्चक्रं द्वादशारं षट्च कुमाराः परिवर्तयन्ति ते षडृतवः संवत्सरश्चक्रम्। यः पुरुषः स पर्जन्यः। यो ऽश्वः सो ऽग्निः। य ऋषभस्त्वया पथि गच्छता दृष्टः स ऐरावतो नागराट्। यश्चैनमधिरूढः पुरुषः स चेन्द्रः। यदपि ते भक्षितं तस्यर्षभस्य पुरीषं तदमृतम्। तेन खल्वसि तस्मिन्नागभवने न व्यापन्नस्त्वम्। स हि भगवानिन्द्रो मम सखा त्वदनुक्रोशादिममनुग्रहं कृतवान्। तस्मात्कुण्डले गृहीत्वा पुनरागतो ऽसि। तत्सौम्य गम्यताम्। अनुज्ञाने भवन्तम्। श्रेयो ऽवाप्स्यसीति। स उपाध्यायेनानुज्ञातो भगवानुत्तङ्कः क्रुद्धस्तक्षकं प्रतिचिकीर्षमाणो हास्तिनपुरं प्रतस्थे।

स हास्तिनपुरं प्राप्य नचिराद्विप्रसत्तमः।
समागच्छत राजानमुत्तङ्को जनमेजयम्॥ १॥
पुरस्तक्षशिलातस्तं निवृत्तमपराजितम्।
सम्यग्विजयिनं दृष्ट्वा समन्तान्मन्त्रिभिर्वृतम्॥ २॥
तस्मै जयाशिषः पूर्वं यथान्यायं प्रयुज्य सः।
उवाचैनं वचः काले शब्दसंपन्नया गिरा॥ ३॥
अन्यस्मिन्करणीये तु कार्ये पार्थिवसत्तम।
बाल्यादिवान्यदेव त्वं कुरुषे नृपसत्तम॥ ४॥
एवमुक्तस्तु विप्रेण स राजा जनमेजयः।
अर्चयित्वा यथान्यायं प्रत्युवाच द्विजोत्तमम्॥ ५॥
आसां प्रजानां परिपालनेन स्वं क्षत्रधर्मं परिपालयामि।
प्रब्रूहि मे किं करणीयमद्य येनासि कार्येण समागतस्त्वम्॥ ६॥